

Hidtil har det været et almindeligt gældende ophavsretligt princip, at det er ophavsmandens nationalitet eller anden form for tilhørsforhold til et bestemt land samt eventuelt stedet for værkets første udgivelse, der er afgørende for, om et værk skal nyde beskyttelse. Tillægsprotokol 2 bryder med dette princip, idet man har ønsket at sikre beskyttelsen af de pågældende organisationers publikationer uden hensyn til forfatterens nationalitet og uden hensyn til udgivelsesstedet. Bagved dette ligger den opfattelse, at en international organisations tjenestemænd i deres gerning bør betragtes som organisationens tjenere og ikke som repræsentanter for det land, de er udgået fra.

Bestemmelsen har næppe større praktisk betydning, da langt de fleste af de værker, der her kan være tale om, vil være beskyttede efter de almindelige regler. Tillægsprotokol 2 er imidlertid tiltrådt af næsten alle de lande, der hidtil har ratificeret Verdenskonventionen, og der synes ikke at være grund til, at Danmark i dette spørgsmål skulle indtage en afvigende holdning. Bestemmelsen i § 60, stk. 2, åbner mulighed for Danmark til at gøre bestemmelserne i nærværende lov anvendelige på værker, udgivet af de i tillægsprotokollen angivne mellemfolkelige organisationer, men reglen er i øvrigt formuleret således, at den tillader, at loven gøres anvendelig også på værker fra andre internationale organisationer.

Til 61.

Stk. 1. Bestemmelsen svarer til lov 1933, § 37, stk. 1, 2. pkt., og til Bernerkonventionens art. 18.

Stk. 2. Efter lov 1933 § 37, stk. 2, gjaldt det, at enhver før lovens kundgørelse påbegyndt gengivelse, der var lovlig efter den hidtil gældende ret, fremdeles kunne afhændes eller på anden måde offentliggøres, selv om sådan offentliggørelse ville være forbudt efter lov 1933. Endvidere var det i

§ 37, stk. 3, bestemt, at det på samme måde fremdeles var tilladt at benytte former, stene, plader o. lign. til mangfoldiggørelse af bestemte materialer, når blot deres forfærdigelse bevislig var påbegyndt inden kundgørelsen af lov 1933.

Disse for ophavsmanden ret ugunstige overgangsregler foreslås ikke gentaget i nærværende lovforslag. Man anser det for tilstrækkeligt i lovforslagets § 61, stk. 2, at fastslå, at eksemplarer, der er lovligt fremstillet før lovens ikrafttræden, fremdeles kan gøres tilgængelige for almenheden. De således lovligt fremstillede *eksemplarer* vil altså kunne udspreddes til offentligheden uden hinder af de nye ophavsretlige bestemmelser. Derimod giver bestemmelsen ikke hjemmel for, at *værket*, selv om der under den gamle lovs herredømme lovligt er fremstillet eksemplarer af det, gøres tilgængeligt for almenheden ved offentlig fremførelse, udsendelse i radio eller lignende.

En undtagelse fra reglen i § 61, stk. 2, er gjort med hensyn til udlejning af eksemplarer af musikværker, idet man her har fundet det rimeligt at lade den i § 23 herom givne bestemmelse gælde også de før lovens ikrafttræden fremstillede eksemplarer.

Til 62.

Reglen svarer til 2. pkt. af § 39 i lov 1933 og går ud på, at sådanne særlige privilegier, der er givet i henhold til ældre lovgivning skal forblive i kraft, Dette gælder eksempelvis Geodætisk Instituts stedsevarende forfatterret til de af instituttet udgivne kort, jfr. bekendtgørelse af 6. april 1831. jfr. lov nr. 82 af 31. marts 1928, Vaisenhusets eneret til at lade trykke bibles, jfr. resolution af 6. maj 1740 og Københavns Universitets eneret til at lade trykke og her i riget forhandle almanakker og kalendere, jfr. Danske Lov 2-21-5, reskripter af 1. marts 1684 og 21. juli 1773, plakater af 5. august 1831 og resolution af 23. december 1831.